

Klarisa Jovanović

Zgiban prek Mure

Z blazinicami prstov koplješ

Z blazinicami prstov koplješ vanjo in jo drobiš, vso sipko in brezbrežno. Breztežno. Med prsti ti izteka. Močnejše grabiš vanjo, hitreje se izmika. Vsak košček se drobi naprej, naprej in v nedogled. V brezčasje. V sivino razpotegnenih ravníc. Med topotanje hunskih vrancev. Med bojne krike črnih Uzov in Kumanov, med nje, ki so pustili sled stopinje v črni lončevini. Poglej te črte in vijuge, poglej brezimne znake, kako se dregajo, samo na videz, v svetem zaporedju. Vnaprej določenem. Ki je zarisalo obale črnega, davnega morja. Nastlalo dno z biserovino. Vtisnilo ribjo kost v obrežni kamen. Ga strlo v pesek. In ti zdaj, slep kot kura, zagrebaš glavo vanj in iščeš njena zrna in jih prebiraš, lečo med pepelom, in kljuvaš vanjo do obisti in kikirikaš, hripavo, samotno, kokot oskubeni.

Vse je nared: široka postelja

Vse je nared: široka postelja iz zlóščene orehovine, dvignjen zapah na vežnih vratih, namazani tečaji. Vse je nared, vse čaka in se ji dobrika: slamnjača, na katero lega, gumbnica, ki jo luknja njena prsna bradavica in lasna sponka, ki se zoperstavlja njenemu lasovju, da se ne vsuje po blazini, da ti ne zamegli pogleda. Vse je nared. Vse se bo ponovilo, vse se bo podvojilo in vse bo prvič in poslednjič. S pohlepniimi rokami boš pregibal njene ude, jih poravnaval in znova pregibal, kot bi žebiral besede mrtvega jezika. Znova se boš učil nove sklanjatve. Se sklanjal nad njeno vodovje, podlagal roke pod njeno satovje in srkal, srkal njene nedovršne glagole, ki bodo drli kot narasla Mura, ki bodo klokotaje žrli svoje bližnje, ki bodo vzdihovaje mrli pod njenimi okni in, sikajoč, plazili jezik proti tebi in ga razcepili na dvoje.

Strah te kot znoj obliva

Strah te kot znoj obliva. S slanim jezikom ti odira kožo in te razžira kakor rja: ko dvigneš lonec s preperelim dnom, se skozenj vsuje leča in med prahovjem, ki se dviga, slišiš na pol izgovorjene, zadušene zloge. Strah ti predira drob: tako sulice Uzov in Kumanov predirajo sovražne prsi in jim ne dajo, da bi se zarasle. S črno krvjo si mažejo obraze in spletajo lase v bleščeče črne kite. Strah ti

prebada zrkla in te mrazi s svojo
ledeno sapo. Zdaj lahko, putka, kokodakaš
in iščeš svojo moškost med poštirkanimi
krili: vrata se ti odpirajo, oči za
njimi ti mežikajo in kažejo na
tvojo kurjo polt, ki je nobena maža
ne prekrije, in ti vrešče loputajo
pred nosom. Za tabo zlivajo pomije.
Strah ti je stegnil ude in ti zavozljal
grlo. In ko te živega polagajo
v gomilo, kjer boš s prebodenimi zrkli
buljil v temo in boš z izpadlimi zobmi mlel
suho lečo, je iz zadrgnjenega grla slišati
samo grgranje.

Sredi besede je obstala

Sredi besede je obstala, tiha in
prosojna. Prikazen. Oči poveša pod
težkim oglavjem in se pusti odnašati
in se pusti drobiti: tvojim pogledom.
In se pusti krojiti in urezovati:
tvojim mislim. In se pusti podlegati:
tvojemu poželenju. Srce ji prhuta:
tvoje ob njem kakor ptica pod stropom.
Z neba donijo angelske trobente, na
skrinjah pokajo pečati in svatje lomijo
kolač: mastijo se z njegovimi nožicami,
sladkajo se z njegovimi ročicami
in ližejo, cmokaje, detetovo glavo.
Družice so pognile posteljo iz
orehovine, načipkale vsenaokoli
pave in kokote, gosi in race,
jerebice, ki se bahavo gugajo
med tulipani. Medtem ko ji razpletaš
kite in vlečeš z njih rdeče trakove
(tenki curki krvi rosijo tvoje prste),
koplješ po njeni grivi, razplahutáni

od stepskega vetra, in slišiš hrzanje
žrebet v rakíčanski graščini. Zgiban prek nje,
široko krilo okrog ženskih bokov,
požiraš njeno gorko slino, nastavljaš
jezik njeni žgoči sapi in jo potiskaš pódse,
spolzko kot jeguljo, in te zaklepa, hlipajoč,
med svoja stegna.

Spet vneto brskaš med njenimi

Spet vneto brskaš med njenimi krili,
spet jo paraš po šivih in iščeš njeno rdečo nit
in se sprašuješ, kam jo boš vtaknil: bo dovolj
čvrsta, ravno prav zasukana, se bo
upirala tvoji skušnjavi? Kaj pa, če bo,
natrgana, poniknila v gosto tkanino
in se ne bo nikoli več dala povedati?
Zato ji zdaj sladkobesediš. Tvoje noči se
daljšajo in tvoje ure se iztekajo in tvoji
glagoli se nezadržno tanjšajo: tako
vešče dlani raztanjšajo testo, ga zvijejo
in spet odvijajo, ga z vso težo krotijo
in mehčajo, ga vlečejo in trgajo
robove, ki jih nato znova zamesijo
v testeno žogo, ki ji naposled iztisnejo
dušo in jo raztanjšajo v prosojnost tega časa,
časa, ki ga kot hostijo jemlješ na jezik
in veš: če boš vanjo ugriznil, te bo
pogubila, če jo boš zgolj obliznil, ti bo
hoté zavrnila.